

Ko so povedali oče mali Mimici:

„Glej, v tej gomili so mamica, v tej Ivko,“ je odgovorila:

„Torej je vendar Ivko bliže mamice, kakor mi.“

Sestrino pismo.

(Priobčil *Fr. Zdravko*.)

Dragi bratec!

Ni še dolgo, odkar sva se ločila, vendar bi že rada spregovorila v duhu par besed s teboj. Odkar si odšel zopet v šolo, zdi se mi vse nekako zapuščeno in žalostno doma. Prej si mi vedno delal družčino in mi kaj zanimivega pripovedoval. Odkoder si prišel, pripovedoval si, kaj si videl in s kom govoril. Sedaj pa te ni! Toda tolažim se, da bodo kmalu zopet nastopile počitnice in tedaj bode zopet prav veselo.

Naj ti ob kratkem povem, kako je še kaj doma. Dan potem, ko si ti odšel, prišli so k nam gospod kapelan biro pobirat. Dali so nam vsem lepih podobic. Posebno lepe so dali še meni, Rozalki, Franci in Rezi. Rekli so, da za Kristusove neveste imajo še posebne podobice. Da so nas zato tako nazvali, ker smo zapisane v Marijino družbo, ti je gotovo znano.

Zdravi smo doma vsi. Hvala Bogu! Pri delu nas zelo ovira huda suša. Veš, ob počitnicah pa sva brala v „Vrtecu“ pesem, ki se pričinja nekako tako-le:

„Ne siplji dežek na polje,
Na dozorelo klasje . . .“

O da bi sedaj hotel sipati hladni dežek na razpokano zemljo, da bi lahko sejali ozimno žito. Do sedaj ga še nismo vsejali nič.

Danes spravljamo in tresemo sadje, ki ga je, kakor veš, letos prav veliko pri nas. Dostikrat si mislim, ko vidim pred seboj cele kupe jabolk, kako bi morda ti rad katero snedel, če bi je imel. Če te pride kdo kaj obiskat, jih bode že nekoliko prinesel.

Naj ti še povem, kakšna nesreča bi me bila zadnjič enkrat kmalu doletela. Bil je zelo gorak dan. Ko smo odjužinali, vzamem posodo in grem v Dola pobirat hruške. Ker se mi je mudilo, sem se zelo podvzivala in stekla po stezici, ki vodi v omenjeni kraj. Kar začutim pod nogo nekaj hladnega in mehkega. Prestrašena skočim naprej — in o groza — velik gad je smuknil v grmovje . . . Mraz me je spreletel. Vsa sem se tresla. Hitro pogledam v nogo, če bi me bil morda kje pičil, kar bi v silnem strahu še začutila ne bila. K sreči se mi ni zgodilo nič hudega. Sama se čudim, kako je to mogoče, ker je bila nevarnost tako velika. Dobro se spominjam, kako sem stopila na nekaj mehkega, mislila sem, da je kaka žaba. Edino angelj varuh me je obvaroval nesreče!

To pismo ti pišem zvečer po večerji, ker po dnevu skoraj nimam časa, ker je veliko dela. Trudna sem že in zaspanec me premaguje, zato oprosti, da neham. Vsi domači te srčno pozdravimo, zlasti še mama in oče. Le pridno se uči in greha se varuj!

Prosim odpiši kmalu

Z Bogom!

~~svetjaj~~

Tvoja sestra

Ančiki

Na grobéh.

Le klanjaj vrba žalostinka,
Le klanjaj se na tihi grob . . .
Če najti ni na njem spominka
Ti diči groba . . prazen rob!

Le cvétite cvetice drobne
Dehteči šopek . . lesketaj —
In lepo sem na vence grobne
Razlivaj luči se sijaj!

A vam, ki spavate v Gospodí
Pod tího rušo v teh grobéh
Luč večno vam jasnejša bodí . .
Tam gor ob cvetju božjih leh . .

Posavska.

